

като грабнѣхъ и дигнѣхъ Кармилскій кръсть и множеството си устрѣми на слѣдъ него упѣтено къмъ пристанището.

И наистина стигнѣхъ на врѣме, защото на онзи часъ Мазаніелъ туряше кракътъ си на ладѣтъ си и ѣхъ оттикваше отъ край брѣжіето.

— Къмъ насъ Мазаніеле къмъ насъ.

Задържанъ отъ едно поканване на хыляды гласове, рыбасть оставя лопатытъ, и сяка че сънува.

Облакъ ся прѣпрѣча между него и Амафію.

А Геновини, като говореше въ името на всички които бѣхъ го подирили, рассказа му честтъ който му поднасятъ и прѣдлага му кръстътъ на военачалството.

— На прѣдъ! Мазаніеле и смъртъ на потисницитъ! извика множеството съ единъ гласъ като грѣмъ.

Нооще по грѣмогласно выкали въ душѣтъ на рыба бля гордосттъ и отмыщеніето Той тури единтъ си ръкъ на челото си, а другѣтъ на сърцето си, прострѣ очи та на дълго изгледваше ту войскѣтъ която му поднасяше славѣтъ, ту на срещѣ край-моріето, дѣто мирный животъ и благополучіето му ся усмихвахъ.

Кѣщицата му въ Амафію, плачущѣтъ жени, готовата му ладія, покѣщенихъ му сложена при краката му Всичко това извлича най послѣ отъ сърцето му този гласъ. — Не е възможно пріатели мои. Всичкото ми семейство мя чака тамо, тамо.

И тѣй напуснѣлъ бѣ това приношеніе, ако Геновини не бѣ зель думѣ да му кажеше.

— По юначенъ и по родолюбивъ тя сякахъ, Мазаніеле, ты забравяшь името което посишь и стрѣхѣтъ подъ който си ся родиль Во врѣмето на подкралѣ Донъ Петра Толедскаго, Неаполитанцѣтъ, заплашени отъ Испанскѣтъ инквизиціѣ, повикахъ на помощъ Тома Аніела, дѣда ти, и Тома Аніелъ не ся подвои да имъ стане прѣдводителъ и да ги избави. А когато Кароль V-й отѣмни